

Beszámoló

Eltelt az év, amelyet alkotói ösztöndíjasként tölthettem, és a lehetőséget ezúton is köszönöm a Communitas Alapítványnak. A megnyert pályázat anyagi vonzata mellett az írás újból felfedezett örömeivel és egy új mantrával is gazdagodtam: ösztöndíjas író vagyok. Ez bizony jólesett akkor, amikor napi 8-9 óra irodai munka után álltam neki dolgozni a kötetemen, ami az egy év során regénnyé avanszálódott.

Egy olyan szövegtervvel pályáztam, amely az asztrológiai házak analógiája mentén rajzol majd ki egy kortárs Marosvásárhely-térképet. Az írást megelőző előkészületek (a repülés fázisa) rávilágítottak arra a belső igényemre, hogy íróként nagyobb lélegzetvételi prózára vágyom. Az impresszionisztikus, egymásba illeszkedő rövid szövegek helyett tehát egy regényen kezdtem el dolgozni, amelynek a felét kéziratban meg is írtam. A szöveg továbbra is erőteljesen kötődik Marosvásárhelyhez, sőt mondhatni nem létezne a város nélkül, ugyanis én is ott élek, és az írás által rendezem a várossal való viszonyom. Az asztrológiai ismereteim mélyítése azt eredményezte, hogy annak sokkal komplexebb aspektusait szövöm bele a szövegbe. A 12 ház témái mellett a születési ábra fényszögei és a tranzitok érdekelnek a regényben, az, hogy ezek hogyan nyilvánulnak meg a narrátor-főszereplő életében. A regény fontos kérdései az izoláció, az internetfüggőség, a fiatalkori elmagányosodás, a modern szerelem, és a városhoz, az élettérhez való viszony. Reményeim szerint a kéziratot idén véglegesítem, majd a szerkesztővel való közös munka és a kiadás következik.

A regényírás mellett tovább folytattam szerkesztői munkámat a *Játéktér* folyóiratnál, ennek 2021/2. számának tematikus blokkját felelős szerkesztőként hoztam tető alá. A *Mesterek és tanítványok* című cikksorozat az erdélyi magyar színházi képzések milyenségére, a létező és nem létező mester-tanítvány viszonyokra kérdez rá. A blokkhoz [egy nagyszabású riporttal is hozzájárultam](#), amelyben fiatal alkotókkal beszélgettem mesterekről, pályakezdekről, és a rendszer hiányosságairól.

A *Színház folyóirat* 2021/6. számában [esszét közöltem](#) *Zöld út* címmel a fenntartható színház lehetőségeiről. Két cikkel jelentkeztem az *Újvárad* folyóiratban: [egy átfogó művészportrét](#) közöltem az ugyancsak Communitas-díjas Szabó Anna-Mária festőművésről, illetve [egy interjút](#) Rácz Endre színművésszel. A BBTE Bölcsészkarának folyóiratában, az *Echinoban* felkérésre egy személyes és szakmai tapasztalatokat összefogó [esszét publikáltam](#) a színházkritika jelenlegi helyzetéről.

Megjelenés alatt áll egy Marosvásárhelyről szóló szabadesszém a *Látó szépirodalmi folyóirat* számára

Saját blogom, a *mostanában* két új szöveggel bővült, [Szabó Eszter](#) és [Kulcsár Árpád](#) tollából. Március elején *Vörösmacskatenger* néven egy új projektbe kezdtem: minden hétfőn [levelet küldök emailben](#) a listámra feliratkozott olvasóknak. A visszajelzésekből, válaszlevelekből úgy tűnik, az emberek 2022-ben is ugyanúgy szeretnek levelezni, mint rég.

Mindemellett elkezdtem fordítani Elise Wilk *Semnale disperate către planeta Pluto* című drámáját, amely várhatóan idén fog megjelenni a *Játéktér* folyóiratban.

Tartalmas, húzós, színes évet tudhatok magam mögött, de a munka folytatódik. A regény befejezése és kicsiszolása, illetve a dráma magyarra ültetése lesznek a fő fókuszaim az idei év hátralevő részében.

Köszönöm az Ösztöndíjbizottságnak a megelőlegezett bizalmat, bármikor megismételném.